

MELDURIN

Kári Sverrisson

DÁMAR VÆL TÁ NORMARNIR VERÐA BROTNIR

Kári Sverrisson, ið er partur av tónleikabólkinum Enekk, sum er ein tann mest sermerkti og spennandi bólkurin gjøgnum tíðirnar, dámar væl, tá normarnir í tónleiki verða útfordradar. Tá er hann mest ektaður, heldur tónleikaúrmælingurin.

Sigurjón Einarsson

Men her má vera meir! Her má vera meir! Soleiðis róptu nøkur iðin Enekk-viðhaldsfólk, ið stóðu heilt frammi við pallin, eftir at Enekk hevði spælt seinasta eykalagið til konsertina á ársins G! Festivali, har sipað varð til sjálvan sangin hjá bólkinum, men sum samstundis var ein áheitan, at tey gjarna vildu hoyra meira av serstaka tónleikinum frá Enekki, ið hevur trøllarbundið og bergtikið mangt mannabarn her í Føroyum síðani 1991, tá fyrsta lagið: “Eru vit til?” var at hoyra á skering 11 á útgávuni hjá Amnesty Tónum, sum kom út tað árið. Bólkurin hevur higartil útgivið íalt fyra útgávur: “Andlit hins tigandi” í 1993, “Ver sterk mín sál”, 1994, “Fýra nætur fyri jól”, 1997 og “Meðan vit nærkast jørðini” í 2004.

Í einum hvítum húsum í Hálsagøtu – við markið millum Saltangará og Runavík – situr forsangarin í Enekk, Kári Sverrisson, og ansar eftir kettuni hjá mostrini, meðan hon er og ferðast uttanlands. Við vaskið er ketilin nærum liðugur at kóka vatnið, og skjótt eru kopparnir fyltir við pulvurkaffi, so prátið um tónleik og

onnur lívsins viðurskiftir kann fara ígongd.

Bólkurin, Enekk, ið á fremmandum indiánaramáli í Suðuramerika merkir “tey fremmandu”, hevur verið rættiliga virkin seinasta árið. Seinast var bólkurin at hoyra á ársins Summar Festivali, tá teir spældu í stóra tjaldinum leygarkvøldið.

Men tað var nú eitt sind-

hevr Enekk havt nakrar aðrar framfærslur eisini, har m.a. nýtt tilfar hevur verið at hoyrt frá bólkinum. Har er t.d. ein sangur um ein mann, ið roynir at selja eitt blað, og so er eisini ein sangur um dótturina, tá hon fór til gongu. Hesin sangur hevur, sum fleiri aðrir sangir hjá Enekki; ikki beinleiðis ein heilt ávisan týdning. Sangurin er um

har ljós verður varpað á grundkor og umstøðurnar undir tilveru menniskjunnar á foldum.

Høganess

Enekk var partur av tónleika-umhvørvinum, ið búleikaðist umborð á Høganesi fyrst og mitt í nítiárunum, tá aldar-gamla sluppin var staðið í Eysturoynni, har eitt nú

serligur akkustikkur umborð í lastarúminum, har tónleikurin hjá Enekk kanska veruliga kom til sín rætt. Vit práta eitt sindur um syndarligu lagnuna hjá aldar-gomlu sluppini, men tað skal ikki komast nærri inn á her. Heldur verður litið aftureftir, tá ríkt mentanarlív var umborð á Høganesi.

- Ja, hatta var ein serstøk tíð her um leiðir. Fólk vóru forvitin, og tímdu væl at lurta eftir t.d. djassi og fólkatónleiki. Tað var sera fjølbroytt tá, og eg ivist stórliga í, um tað yvirhøvur hevði verið møguligt at skipa fyri tilíkkum tiltøkum í dag, sigur Kári hugleiðandi.

Tað má vera ektað

Og júst fjølbroytni innan tónleik hevur altíð upptikið Kára, síðani hann sum drongur í barndómsheiminum úti á Toftum hoyrði upptøk av sekkjapípum. Hetta hevur kanska verið viðvirkandi til, at áhugin fyri uppruna tónleiki og heims-tónleiki yvirhøvur birtist. Og á ferð í Bulgaria og Fraklandi í 1995, upplivdi Kári nógvan uppruna tónleik, har tankin um at gera eina sending tók skap. Sjálvur helt Kári, at úrvalið av tónleiki í útvarpinum var dekan ov smalt, og

– Nú syngja øll næstan líka. Í gomlum døgum undir Kingosangi, fóru øll í hvør sína ætt, tá tey sungu og tað legði eingin merki til

ur av tilvild, at bólkurin varð samlaður og byrjaði at framføra aftur.

– Vit byrjaðu at spæla í fjør til eitt tiltak hjá Sirkus, eftirsum tað vóru 100 ár síðani, at yrkingarsavnið hjá Janusi Djurhuus kom út – fyrsta yrkingarsavnið á føroyskum – sum vit hava gjørt lög til í útgávuni “Ver sterk mín sál”, sigur Kári Sverrisson.

Tilverustevna

Síðani hetta tiltakið í fjør,

sjálva støðuna, at dótturin fer til gongu, men sangurin handlar eins nógv um lívsins viðurskiftir – hvar fara vit øll? Hvussu fer tað at verða? Kári dámar væl sjálvur, at tað kann bera til at gruna yvir eitt ella annað evni, men at tað er ikki neyðugt, at áhoyrarin fær alt serverað á einum silvurfati við tekstunum. Heldur letur hann upp fyri, at áhoyrarin ger sínar egnu tulkingar. Tekstirnir hjá Enekk vísa ofta á eina tilverustevnu,

tónleikarar kundu koma at framføra, venja og uppliva tær mongu ymisku framfærslurnar, ið vóru har. Har vóru m.a. fólkatónleikaframfærslur av ymiskum slag, vísuløg, spælimanstónleikur, indiána- og sama skjaldur, sjómansvísur, djass-tónleikur, bæði modernaður og siðbundin, rokkur, poppur, tungmálmur – har eitt nú Wolfgang vandi umborð og so eisini klassiskur tónleikur. Tað serliga við Høganesi var kanska tað, at tað var ein

